

falder, for saa vidt som en saadan modtagen Fattighjælp er tilbagebetalt, da er dette jo et Spørgsmaal, som der allerede under Behandlingen af den oprindelige Lov blev talt ikke faa lidt om. Det var den Gang ikke umuligt at faa dette Spænd af Tid sat ned, og det Forslag, her er gjort, gaar heller ikke ud paa at forringe Mæremaalet, hvor megen Opfordring der end kunde være dertil, og selv om jeg for min Part, og jeg antager ogsaa andre af Forslagsstillerne, er tilbøjelig til at ønske en Forandring i den Retning. Det blev i sin Tid fremhævet, at der var noget beshynderligt i, at det, at en Mand har faaet Fattighjælp, skulde medføre, at han i 10 Aar ikke kunde faa Alderdomsunderstøttelse, medens det at en Mand har været straffet, ikke behøver at medføre en Udelukkelse fra Alderdomsunderstøttelsen for mere end 5 Aar, efter som man efter at have faaet Geresoprejsning, igen er kvalificeret til at faa Alderdomsunderstøttelse, og Geresoprejsning jo kan faas efter 5 Aars Forløb. Det fremhævedes som en Uretfærdighed at drage dette Skel mellem Forbryderne paa den ene Side og de fattige paa den anden Side, og det forekommer mig, at der er noget i den Betragtning, og at i hvert Tilfælde det lille Skridt, som her er foreslaaet, nemlig at Tilbagebetalingen skal kunne staa for sig, en trængende Person Ketten tilbage, maa siges at være i alle Maader forvarligt. Men, som sagt, det foreliggende Lovforslag er kun et Udgangspunkt for Forhandling, og det er heller ikke, antager jeg, paa dette enkelte Punkt noget endeligt, som man vil staa fast paa og ikke ændre. Jeg skal derfor ende disse indledende Bemærkninger med en indtrængende Opfordring til baade fra Regeringens og fra Tingets Side at tage denne Sag op til Behandling, som en overordentlig betydningsfuld Samsindsag, paa hvilken mange Menneskers Be og Vel kommer til at bero, ikke alene i den Alder, hvor de direkte skulle nyde godt af Loven, men ogsaa i de Aar, i hvilke de saa at sige gennem deres Livsførelse skulle forberede Ketten til at nyde godt af Loven. Jeg anbefaler derfor, at Forslaget, naar det eventuelt kommer i Udvalg, tages op til en alvorlig Bearbejdelse saaledes, at man udstrækker sine Overvejelser til hele Alderdomsunderstøttelsesloven og søger i ethvert Tilfælde at gøre det mest mulige for at forberede de Kestormer, der paa dette Omraade trænges til.

J. Sage: Jeg tror ikke, at ældre Medlemmer, som her ere til Stede, ville undre sig over, at det var med en vis Tilfredsstillelse, jeg hørte min ærede Sidemand

oplæse den knusende Kritik af Alderdomsforførgelsesloven som han oplæste, at en bekendt Jagmand — Borgmester er han jo ikke, men han forterer under Fattighjælp mesteren i København. Det var i forførket Maalestof blot alt, hvad jeg i Betsedenhed tillod mig at udtale, den Gang Loven var til Behandling her, men som jeg tror der blev taget overordentlig lidt Hensyn til, maasse paa Grund af, at de politiske Forhold krævede en hurtig Løsning. Jeg skulde imidlertid ikke have taget Ordet, hvis jeg blot havde forstaaet Forbindelsen mellem det ærede Medlems Præmisser og hans Konklusion. Jeg troede, at det ærede Medlem — altsaa ligesom jeg — vilde forlange Loven revideret paa en saadan Maade, at nogle af disse uheldige Følger kunne blive undgaaede — og han har jo ogsaa givet Anvisninger paa det i hvert Fald i visse Tilfælde. Men hvad staa der i dette Lovforslag? Det er den sidste Rest af Hjælp til Selvhjælp, man nu vil til Livs, den Smule, der er tilbage af de Baand, om man saa maa sige, som det ærede Medlem nu klager over, der mangler, det er denne Rest, man nu efter Forslaget vil tilintetgøre og overføre. Det er mig ikke muligt at forstaa Forbindelsen mellem det ærede Medlems Udtalelser og dette Forslag. Men lad det nu forholde sig dermed, som det vil, han mener altsaa, at det kunde være rigtigt at tage dette Spørgsmaal op. Jeg skal da blot udtale, at i og for sig tror jeg nok, at den paagældende Bestemmelse kunde kræve en Forandring, naar man paa andre Punkter virkelig stærkede Loven og gik bort fra den efter min Mening løse Maade og falske Humanitet, hvad man nu vil kalde det, hvor efter disse Spørgsmaal bleve behandlede i sin Tid. Men hvilken Vejledning er der egentlig i dette Lovforslag? Der er gaabenhart kun en Vejledning til det modsatte af det, man vil. Paa denne Maade kan et hvilket som helst Spørgsmaal bringes frem, og paa denne Maade kan man opfordre Tinget til at behandle en hvilken som helst Sag, naar man indbringer et enkelt lille Forslag og siger: Nu ville vi overlade Tinget, Regeringen, hvem der vil, at komme med helt andre og gennemgribende Forslag. Naar saa endda det lille Forslag gik i den Retning, som det ærede Medlems egen Kritik angav, at det burde gaa, saa var der en lille Smule Mening deri, men naar det gaar i den modsatte Retning, forekommer det mig, at dette Forslag er mindre end ingen Hjælp til at bringe denne Sag videre. For Ketten skal jeg for mit Bedkommende — ligesom jeg tror enhver anden — være